

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: **DELTA HL, spol. s r. o.**, IČO: 49100327
sídlem Tovární 10, Markvartice,

zastoupené Ing. Otou Koškem, daňovým poradcem
sídlem Tř. T. G. Masaryka 822, Nový Bor

proti

žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**
sídlem Orlická 2020/4, Praha 3

o žalobách proti rozhodnutí rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, ze dne 18. 4. 2019, ag. č. RO/49/19/Va, sp. zn. S-SP-VZP-18-01401937-U8F5, a ze dne 18. 4. 2019, ag. č. RO/50/19/Va, sp. zn. S-SP-VZP-18-01401937-U8F5

takto:

- I. Řízení vedená Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 Ad 11/2019 a sp. zn. 10 Ad 12/2019, **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedena pod sp. zn. 10 Ad 11/2019.
- II. Žaloby se **zamítají**.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni se **vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 6 000 Kč. Uvedená částka bude vyplacena žalobkyni z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Ing. Oty Koška, daňového poradce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 9. 7. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 18. 4. 2019, ag. č. RO/49/19/Va, sp. zn. S-SP-VZP-18-01401937-U8F5 (dále též „**Napadené rozhodnutí I.**“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila platební výměr vydaný Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky, regionální pobočkou Ústí nad Labem, pobočkou pro Liberecký a Ústecký kraj (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) č. 4740001009 ze dne 23. 4. 2018, kterým byla žalobkyni jako plátcí uložena povinnost zaplatit dle § 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 592/1992 Sb.**“), dlužné pojistné ve výši 5 043 Kč (dále jen „**Platební výměr I.**“). Řízení o této žalobě bylo vedeno pod sp. zn. 10 Ad 12/2019.
2. Žalobkyně se dále samostatnou žalobou podanou téhož dne domáhala rovněž zrušení rozhodnutí rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 18. 4. 2019, ag. č. RO/50/19/Va, sp. zn. S-SP-VZP-18-01401937-U8F5 (dále též „**Napadené rozhodnutí II.**“; spolu s Napadeným rozhodnutím I. dále také jako „**Napadená rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila platební výměr vydaný správním orgánem prvního stupně č. 2740001648 ze dne 23. 4. 2018, kterým byla žalobkyni jako plátcí uložena povinnost zaplatit dle § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. penále ve výši 887 Kč (dále jen „**Platební výměr II.**“; spolu s Platebním výměrem I. dále také jako „**Platební výměry**“). Řízení o této žalobě bylo vedeno pod sp. zn. 10 Ad 11/2019.
3. Napadená rozhodnutí byla žalobkyni doručena dne 9. 5. 2019.

II. Rozhodnutí žalované (Napadená rozhodnutí)

4. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí I. v návaznosti na podrobnou rekapitulaci předchozího průběhu řízení a shrnutí relevantní právní úpravy k námitkám zpochybňujícím závěry o chybném stanovení vyměřovacích základů u tří zaměstnanců (J.H., D.S. a P.V.) uvedla, že v případě pana H. vznikl nedoplatek na pojistném ve výši 351 Kč za měsíc leden 2016, ve kterém byl pan H. 17 dní v pracovní neschopnosti. Minimální vyměřovací základ zaměstnance přitom podle žalované nebyl dle § 3 odst. 9 písm. b) zákona č. 592/1992 Sb. snížen z důvodu pracovní neschopnosti na poměrnou část odpovídající počtu kalendářních dnů.
5. Ve vztahu k paní S. žalovaná podotkla, že pokud zaměstnavatel přijme na dohodu o pracovní činnosti pracovníka, jehož měsíční příjem nedosáhne minimálního vyměřovacího základu, je třeba, aby zaměstnanec doložil skutečnosti, které jsou rozhodné pro stanovení výše vyměřovacího základu pro případný dopočet do minimálního vyměřovacího základu, tj. aby doložil státní kategorii nebo jiný pracovní poměr, ze kterého je za něho odváděno alespoň z minimálního vyměřovacího základu. Pokud zaměstnavatel nemá průkazně tyto skutečnosti doloženy, je podle žalované povinen odvést pojistné z minimálního

vyměřovacího základu. U paní S. tak vznikl podle žalované nedoplatek ve výši 3 707 Kč za období od 01/2015 do 04/2015 a od 05/2016 do 06/2016, ve kterém nepatřila mezi osoby, za které je plátcem pojistného stát, a pro něž tak neplatí povinnost dodržení minimálního vyměřovacího základu dle § 3 odst. 8 písm. e) zákona č. 592/1992 Sb.

6. V případě paní V. pak podle žalované vznikl nedoplatek ve výši 4 471 Kč za období od 07/2016 do 12/2016 a od 01/2017 do 09/2017, neboť paní V. nepatřila mezi osoby, které dle § 3 odst. 8 písm. c) zákona č. 592/1992 Sb. celodenně a řádně pečují o jedno dítě do sedmi let věku nebo nejméně o dvě děti do 15 let věku.
7. Od nedoplatku na veřejném zdravotním pojištění za tři uvedené zaměstnance ve výši 8 529 Kč pak správní orgán prvního stupně odečetl přeplatek žalobkyně ve výši 3 486 Kč, čímž bylo dlužné pojistné stanovené na částku 5 043 Kč uvedenou v Platebním výměru I.
8. V podrobnostech odkázala žalovaná na Závěrečný protokol o výsledku kontroly plateb pojistného ze dne 7. 11. 2017, jehož součástí je Závěrečná zpráva o výsledku kontroly a vyúčtování a dále pak na Platební výměr s tím, že v jeho odůvodnění, jehož součástí je i tabulka výpočtů, je podrobně vysvětlen vznik jednotlivých nedoplatků na pojistném a penále.
9. Žalovaná neshledala relevantními námitku, že zaměstnavatel není povinen provést doplatek do minimální mzdy za zaměstnance, ani námitku, že žalovaná pochybila, pokud nezačala správní řízení s uvedenými zaměstnanci. Podle žalované není možné, aby si pojistné na zdravotní pojištění z příjmů ze zaměstnání platili zaměstnanci sami. Žalovaná poukázala na to, že zaměstnavateli je mj. uložena povinnost v § 5 zákona č. 592/1992 Sb., přičemž nemá-li zaměstnavatel průkazně doloženy skutečnosti, které ho zbavují povinnosti provádět za zaměstnance odvod pojistného v alespoň minimální výši (skutečnosti, že je zaměstnanec osobou, pro niž neplatí minimální vyměřovací základ dle ustanovení § 3 odst. 8 zákona č. 592/1992 Sb.), je povinen odvést pojistné nejméně z minimálního vyměřovacího základu. Plátcem pojistného je podle žalované žalobkyně jako zaměstnavatel a nikoliv jednotliví zaměstnanci.
10. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí II. pak žalovaná nad rámec závěrů obsahově odpovídajících shora rekapitulovaným závěrům vysloveným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí I. neshledala důvodnou námitku nezákonného vyměření penále k dosud nepravomocné pohledávce. Konstatovala, že vyměření penále není podmíněno nabytím právní moci Platebního výměru I., kterým bylo vyměřeno dlužné pojistné. Poukázala v tomto směru na § 8 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 48/1997 Sb.**“), a § 19 zákona č. 592/1992 Sb.

III. Žaloby

11. Žalobkyně v žalobě proti Napadenému rozhodnutí I. v návaznosti na obecné poznámky v části II. žaloby pod **prvním žalobním bodem** namítala, že „*u bývalých zaměstnanců pana J.H. a paní D.S. neproběhlo správní řízení, ke kterému by se mohli vyslovit a chybu vysvětlit, že nepožádali libovolného svého zaměstnavatele o doplatek do vyměřovacího základu dle § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb., kde jim zákona tuto povinnost ukládá a mají zákonnou povinnost*

vůči své zdravotní pojišťovně“. Ani v případě zaměstnankyně P.V. podle žalobkyně „neproběhlo správní řízení, kde by se soudním přezkumem potvrdila nebo vyvrátila konstrukce kontroly o tom, že zkrácený pracovní úvazek 6 hodin denně je na překážku splnění podmínky v § 3 odst. 8) písm. c) zákona č. 592/1992 Sb.“.

12. Námitkami, jež je možno soustředit pod **druhý žalobní bod**, žalobkyně brojila proti závěrům vysloveným žalovanou ve vztahu k jednotlivým zaměstnancům. Namítla, že „*pan H. dle mzdového listu v 1/2016 po nemoci skončil a neměl mzdu, z které by se doplatek do minimálního základu mohl odvést*“. Dále poukázala na to, že paní S. „*nastoupila s tím, že je v evidenci Úřadu práce*“, a splňovala tedy podle žalobkyně podmínku v § 3 odst. 8) písm. e) zákona č. 592/1992 Sb. Žalobkyně uvedla, že „*v průběhu zaměstnání tento stav podle údajů z kontroly zanikl a opět nastal*“, přičemž zaměstnavatel nemá podle jejího přesvědčení „*zákonné nástroje, aby tento pohyb podchytil*“, není pověřen „*vyžadovat na zaměstnanci jiné pracovní poměry nebo státní kategorii*“, a nesmí „*shromažďovat jiné údaje, než ke kterým je zákonem pověřen a jsou nutné pro jeho činnost*“. Zdůraznila, že je výhradní povinností zaměstnance dle § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. vypořádat se s nedoplatkem do minimálního základu vůči své zdravotní pojišťovně. Doplnila, že „*paní S. po nemoci (rizikovém těhotenství) skončila a neměla v době kontroly u zaměstnavatele mzdu, z které by doplatek do minimálního základu mohla odvést*“. K závěrům týkajícím se paní V. pak žalobkyně podotkla, že „*pracovní doba rodičů nemá vliv na splnění kritéria v § 3 odst. 8 písm. c) zákona č. 592/1992 Sb.*“. Ve vztahu ke všem 3 zaměstnancům pak žalobkyně shodně uváděla, že jsou svéprávní, přičemž ani zaměstnanecký poměr nepřenáší povinnost hradit nedoplatky zdravotní pojišťovně z doplatku do minimálního vyměřovacího základu zaměstnavateli, který není odpovědný za dluhy zaměstnance vůči pojišťovně.
13. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobkyně v souladu s dříve uvedeným jednak namítala, že jako zaměstnavatel není oprávněna sbírat osobní údaje o zaměstnanci, přičemž zákon č. 48/1997 Sb., zákon č. 592/1992 Sb. ani jiný zákon nepovolují shromažďovat osobní údaje zaměstnance k posouzení ustanovení § 3 odst. 8 zákona č. 592/1992 Sb.
14. Především pak žalobkyně namítala, že povinnost provádět odvod v minimální výši zaměstnavatel ze zákona nemá; podle žalobkyně naopak z § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. jasně vyplývá, že za doplatek do minimálního základu ručí příslušné pojišťovně zaměstnanec, přičemž je upraveno, prostřednictvím kterého zaměstnavatele tento doplatek provede. Z § 5 zákona č. 592/1992 Sb. ani z jiných předpisů nelze dle žalobkyně dovodit pravomoc zaměstnavatele jako plátce „*srazit i proti odporu zaměstnance nedoplatek do minimální mzdy zaměstnancům v pracovním poměru*“. Podle žalobkyně je třeba „*dodat vykonatelný výkaz nedoplatku na penále nebo odsouhlasené srážky klientem pojišťovny, kdy pak dále postupujeme podle o.s.ř.*“ Žalobkyně byla přesvědčena, že „*pojistné srážené z hrubé mzdy klientovi (zaměstnanci) pojišťovny, ke kterému je v § 5 zmocněn zaměstnavatel, nelze směřovat s doplatkem do minimálního vyměřovacího základu podle § 3 odst. 10, který má klient pojišťovny odvést své pojišťovně v součtu za veškeré činnosti, z kterých je odvod na zdravotní pojištění odváděn libovolným zaměstnavatelem*“. Měla za to, že pohledávku za nedoplatky do minimálního základu měla žalovaná řešit se svými klienty dle § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb., přičemž do tohoto vztahu nemá zaměstnavatel podle žalobkyně zmocnění vstupovat a nemůže tak ani chybně stanovit vyměřovací základ.

15. V žalobě proti Napadenému rozhodnutí II. pak žalobkyně nad rámec shora rekapitulovaných námitek zpochybňujících závěry vedoucí k vyměření dlužného pojistného setrvala na námitce, že pokud není pravomocně rozhodnuto o základu pro výpočet příslušenství (výši pojistného), je rozhodnutí o penále předčasné (**čtvrtý žalobní bod**).

IV. Vyjádření žalované

16. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobám ze dne 19. 9. 2019 setrvala na argumentaci uvedené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí I., kterou reprodukovala. K námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem** doplnila, že u pana H. vznikl nedoplatek na pojistném ve výši 351 Kč za měsíc leden 2016, ve kterém byl pan H. 17 dní v pracovní neschopnosti, přičemž minimální vyměřovací základ zaměstnance nebyl dle ustanovení § 3 odst. 9 písm. b) zákona č. 592/1992 Sb. snížen z důvodu pracovní neschopnosti na poměrnou část odpovídající počtu kalendářních dní. Dle tohoto ustanovení měl být podle žalované minimální vyměřovací základ počítán pouze za dny, kdy netrvala pracovní neschopnost, tj. 14 dní. Ve vztahu k paní S. konstatovala, že dle evidence (hlášení z úřadu práce) nebyla zaměstnankyně v obdobích, za něž byl proveden dopočet do minimálního vyměřovacího základu, v evidenci úřadu práce, a nepatřila tak mezi osoby, za které je plátcem stát, a pro něž neplatí povinnost dodržení minimálního vyměřovacího základu dle § 3 odst. 8 písm. e) zákona č. 592/1992 Sb. Paní V. pak ve vymezeném období nepatřila mezi osoby splňující podmínku dle § 3 odst. 8 písm. c) zákona č. 592/1992 Sb., neboť jak vyplývá z doložených mzdových listů, pracovala denně více jak čtyři hodiny a ke kontrole nebylo předloženo žádné čestné prohlášení, které by tuto skutečnost vyvracelo

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobou k tomu oprávněnou a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Soud přezkoumal žalobami napadená rozhodnutí i řízení, které jim předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O podaných žalobách rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalované byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobkyní navržených důkazů, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti žalobou Napadených rozhodnutí.
18. Soud předesílá, že podle § 39 odst. 1 s. ř. s. platí, že samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.
19. Soud přitom ověřil, že obě rozhodnutí, jež byla napadena žalobami vedenými u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Ad 11/2019 a sp. zn. 10 Ad 12/2019, spolu skutkově i právně souvisejí. Předseda senátu proto s ohledem na uvedené rozhodl prvním výrokem tohoto rozsudku v souladu s § 39 odst. 1 s. ř. s. o spojení obou věcí ke společnému projednání.

20. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení zákonnosti postupu žalované, která žalobkyni jako plátcí uložila v návaznosti na provedenou kontrolu plateb pojistného Platebními výměry povinnost zaplatit dlužné pojistné na veřejném zdravotní pojištění a související penále, neboť dospěla k závěru, že žalobkyně v rozporu s § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. v konkrétních případech neodvedla za zaměstnance, jejichž vyměřovací základ pojistného na veřejné zdravotní pojištění byl nižší než minimální vyměřovací základ, pojistné odpovídající 13,5 % z rozdílu těchto základů.
21. Zatímco žalobkyně byla přesvědčena, že ustanovení § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. ukládá povinnost zaměstnanci, resp. (slovy žalobkyně) že za doplatek do minimálního základu ručí příslušné pojišťovně zaměstnanec, přičemž z ustanovení § 5 zákona č. 592/1992 Sb. ani z jiných předpisů nelze dovodit pravomoc zaměstnavatele jako plátce „srazit i proti odporu zaměstnance nedoplatek do minimálního vyměřovacího základu“, žalovaná byla s poukazem na § 5 zákona č. 592/1992 Sb. přesvědčena, že plátcem pojistného je zaměstnavatel (nikoli jednotliví zaměstnanci), který je (až na výjimky) povinen provádět za zaměstnance odvod pojistného nejméně z minimálního vyměřovacího základu.
22. Soud připomíná, že podle § 3 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. v rozhodném znění platí, že *„vyměřovacím základem zaměstnance je úhrn příjmů ze závislé činnosti, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudcům, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním. Zúčtovaným příjmem se pro účely věty první rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, popřípadě připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance“.*
23. V odstavci 2 předmětného ustanovení jsou přitom upraveny případy, v nichž se takto vypočtený vyměřovací základ snižuje.
24. Podle odstavce 4 tohoto ustanovení platí, že *„pojistné za zaměstnance se stanoví z vyměřovacího základu podle odstavců 1 až 3, nejméně však z minimálního vyměřovacího základu, není-li dále stanoveno jinak“.* Tím je podle odstavce 6 předmětného ustanovení minimální mzda.
25. Z odstavce 8 předmětného ustanovení se podává, že *„minimální vyměřovací základ neplatí pro osobu:*
- a) s těžkým tělesným, smyslovým nebo mentálním postižením, která je držitelem průkazu ZTP nebo ZTP/P podle zvláštního právního předpisu);*
 - b) která dosáhla věku potřebného pro nárok na starobní důchod, avšak nesplňuje další podmínky pro jeho přiznání;*
 - c) která celodenně osobně a řádně pečuje alespoň o jedno dítě do sedmi let věku nebo nejméně o dvě děti do 15 let věku. Podmínka celodenní péče se považuje za splněnou, je-li dítě předškolního věku umístěno v jeslích (mateřské škole), popřípadě v obdobném zařízení na dobu, která*

nepřevyšuje čtyři hodiny denně, a jde-li o dítě plnící povinnou školní docházku, po dobu návštěvy školy, s výjimkou umístění v zařízení s týdenním či celoročním pobytem. Za takovou osobu se považuje vždy pouze jedna osoba, a to buď otec nebo matka dítěte, nebo osoba, která převzala dítě do trvalé péče nahrazující péči rodičů;

d) která současně vedle zaměstnání vykonává samostatnou výdělečnou činnost a odvádí zálohy na pojistné vypočtené alespoň z minimálního vyměřovacího základu stanoveného pro osoby samostatně výdělečně činné,

e) za kterou je plátcem pojistného stát (§ 3c),

pokud tyto skutečnosti trvají po celé rozhodné období. Vyměřovacím základem u těchto zaměstnanců je jejich skutečný příjem“.

26. Podle odstavce 9 tohoto ustanovení pak platí, že „*minimální vyměřovací základ zaměstnance se snižuje na poměrnou část odpovídající počtu kalendářních dnů, pokud*

a) zaměstnání netrvalo po celé rozhodné období,

b) zaměstnanci bylo poskytnuto pracovní volno pro důležité osobní překážky v práci,

c) zaměstnanec se stal v průběhu rozhodného období osobou, za kterou platí pojistné i stát, nebo osobou uvedenou v odstavci 8 písm. a) až c)“.

27. Z pro posuzovanou věc klíčového odstavce 10 uvedeného ustanovení se přitom podává, že „*pokud je vyměřovací základ zaměstnance nižší než minimální vyměřovací základ, je zaměstnanec povinen doplatit zdravotní pojišťovně prostřednictvím svého zaměstnavatele pojistné ve výši 13,5 % z rozdílu těchto základů. Má-li zaměstnanec více zaměstnavatelů, je povinen doplatit pojistné podle předchozí věty prostřednictvím toho zaměstnavatele, kterého si zvolí, a to vždy současně s odvodem pojistného v následujícím kalendářním měsíci. Pokud je vyměřovací základ nižší z důvodů překážek na straně organizace, je tento rozdíl povinen doplatit zaměstnavatel“.*

28. Soud pak dále upozorňuje na to, že podle § 4 zákona č. 48/1997 Sb. platí, že „*plátcí pojistného zdravotního pojištění (dále jen „plátcí pojistného“)* jsou:

a) pojištěnci uvedení v § 5,

b) zaměstnavatelé,

c) stát“.

29. Podle ustanovení § 5 písm. a) zákona č. 48/1997 Sb. je pojištěnec plátcem pojistného, „*pokud je zaměstnancem; za zaměstnance se pro účely zdravotního pojištění považuje fyzická osoba, které plynou nebo by měly plynout příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu“*, a to se zde uvedenými výjimkami.

30. Ustanovení § 6 věty první zákona č. 48/1997 Sb. normuje, že „*zaměstnavatel je plátcem části pojistného za své zaměstnance s výjimkou zaměstnanců, kteří postupují podle § 8 odst. 4“.*

31. V tomto ohledu přitom z § 5 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. plyne, že „*zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance. Současně odvádí i část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, a to i bez*

souhlasu zaměstnance“. Podle § 15 odst. 1 tohoto zákona je pak plátce povinen dlužné pojistné doplatit.

32. Podle § 9 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb. „*pojistné za zaměstnance hradí z jedné třetiny zaměstnanec, ze dvou třetin zaměstnavatel*“.
33. Podle § 8 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. platí, že „*nezaplatí-li plátce pojistného pojistné ve stanovené výši a včas, je příslušná zdravotní pojišťovna povinna vymáhat na dlužníkovi jeho zaplacení včetně penále*“.
34. Podle § 18 odst. 1 věty první zákona č. 592/1992 Sb. přitom platí, že „*nebylo-li pojistné nebo záloha na pojistné zaplaceno ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zaplaceno v nižší částce, než ve které mělo být zaplaceno, je plátce pojistného povinen platit penále ve výši 0,05 % dlužné částky za každý kalendářní den, ve kterém některá z těchto skutečností trvala*“.
35. Soud v logice upořádání žalobních bodů nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně pod **třetím žalobním bodem** poukazovala právě na samotné jádro sporu mezi účastníky.
36. Soud v této souvislosti předesílá, že v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel.
37. Jak je zjevné ze shrnutí žalobní argumentace v části III. této žaloby, žalobkyně se v daném směru v žalobě omezila na námitky, že zaměstnavatel jako plátce nemá zákonem uloženou povinnost provádět odvod v minimální výši; tato povinnost žalobkyně jako zaměstnavatele podle jejího názoru nemůže být dovozována z § 5 zákona č. 592/1992 Sb. Podle jejího přesvědčení právě naopak z § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. vyplývá, že za doplatek do minimálního základu „ručí“ příslušné pojišťovně zaměstnanec. Žalobkyně má tedy za to, že předmětné pohledávky na pojistném „měla žalovaná řešit“ s jejími zaměstnanci.
38. Jinak řečeno, žalobkyně staví svou procesní obranu na tom, že ustanovení § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. nestanoví pravidlo chování zaměstnavatele (plátce), nýbrž pravidlo chování zaměstnance, a proto nemůže být vůči zaměstnavateli jeho plnění vynucováno.
39. Soud takto postavené žalobní argumentaci nemohl v žádném ohledu přisvědčit.
40. Je třeba zdůraznit, že systém úhrady pojistného na zdravotním pojištění je v případě zaměstnanců postaven (až na některé pro posuzovanou věc irelevantní výjimky) na tom, že zaměstnavatel v souladu s 5 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., resp. § 6 zákona č. 48/1997 Sb. jednak odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance (je plátcem části pojistného za své zaměstnance), současně formou srážky ze mzdy či platu zaměstnance odvádí zdravotní pojišťovně i část pojistného, které je povinen hradit sám zaměstnanec.
41. Ustanovení § 2 a 3 zákona č. 592/1992 Sb. pak v návaznosti na § 9 zákona č. 48/1997 Sb. normuje výši pojistného na veřejné zdravotní pojištění a způsob jeho určení.

42. Dle přesvědčení soudu nelze mít rozumné pochybnosti o tom, že ustanovení § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. nezakládá žádnou výjimku ze shora avizovaného fungování systému úhrady pojistného, pokud pro případ, že je vyměřovací základ zaměstnance nižší než minimální vyměřovací základ, jenž je dle odst. 4 tohoto ustanovení až na výjimky nejnižším možným základem pro výpočet pojistného, zaměstnanci ukládá povinnost doplatit zdravotní pojišťovně prostřednictvím svého zaměstnavatele pojistné ve výši 13,5 % z rozdílu těchto základů.
43. Ustanovení § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. podle soudu v tomto směru toliko upřesňuje pro určitý, zde upravený okruh situací, způsob určení pojistného, resp. jeho výši, když až na výjimky vyplývající z § 3 odst. 8 a 9 tohoto zákona požaduje, aby bylo pojistné fakticky i v těchto případech hrazeno ve výši kalkulované z minimálního vyměřovacího základu. Jak bylo uvedeno výše, zákonodárce tedy pro případ, že vyměřovací základ zaměstnance je nižší než minimální vyměřovací základ, ukládá povinnost doplatit zdravotní pojišťovně pojistné ve výši 13,5 % z rozdílu těchto základů, tedy (jinak řečeno) zajišťuje, aby bylo pojistné i v těchto situacích uhrazeno ve výši odpovídající výši pojistného kalkulovaného z (nedosaženého) minimálního vyměřovacího základu.
44. Skutečnost, že tato povinnost je v ustanovení § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. uložena zaměstnanci, nijak nezbavuje žalobkyni jako zaměstnavatele její obecné povinnosti vyplývající z § 5 odst. 1 tohoto zákona, tj. povinnosti odvést i část pojistného, kterou je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, v tomto případě ve výši zahrnující doplatek kalkulovaný z rozdílu skutečného (nižšího než minimálního) a minimálního vyměřovacího základu. Žalobkyně je přitom i v tomto případě v souladu s § 5 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. oprávněna učinit tak i bez souhlasu zaměstnance. Platí tedy, že jelikož je žalobkyně jako zaměstnavatel podle § 5 odst. 1 věty druhé zákona č. 592/1992 Sb. povinna srazit ze mzdy a odvést část pojistného, kterou je povinen hradit zaměstnanec, je povinna tak postupovat i v případech upravených v ustanovení § 3 odst. 10 tohoto zákona, které pro zde předvídaný okruh situací toliko upřesňuje, v jaké výši je zaměstnanec povinen pojistné hradit.
45. Ustanovení § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. ostatně samo s takovou rolí zaměstnavatele počítá, když explicitně normuje, že zaměstnanec má doplatit pojistné prostřednictvím zaměstnavatele. Vzdor nepřiliš dokonalé legislativní technice nelze rozumně pochybovat o tom, že v tomto ohledu jde toliko o jinou formou vyjádřenou reflexi obecného pravidla vyplývajícího z § 5 odst. 1 věty druhé zákona č. 592/1992 Sb.
46. Soud pro úplnost podotýká, že na daném skutkovém půdorysu nebylo mezi účastníky sporné, že se v posuzované věci nejedná o případ předpokládaný ve třetí větě § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb., kdy povinnost doplatit pojistné stíhá přímo samotného zaměstnavatele, který odpovídající částku v tomto okruhu případů (se zřetelem k tomu, že dosažení nižšího, než minimálního vyměřovacího základu, je důsledkem překážek v práci na straně samotného zaměstnavatele) nesráží zaměstnanci, ale hradí je pod svou (konečnou) majetkovou odpovědností.

47. Soud se tedy ztotožňuje s žalovanou v závěru vysloveném ke shora popsaným námitkám. Ustanovení § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. je třeba vykládat s přihlédnutím k § 5 odst. 1 tohoto zákona tak, že žalobkyně byla jako zaměstnavatel povinna odvést srážkou ze mzdy za své zaměstnance pojistné ve výši a způsobem vyplývajícím z tohoto ustanovení, a to i bez jejich souhlasu. Sama okolnost, že je povinnost doplatit pojistné v dané výši uložena ustanovením § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. zaměstnanci, nemůže na uvedeném závěru s přihlédnutím k § 5 odst. 1 větě druhé tohoto zákona ničeho změnit, zvláště pak tehdy, pokud předmětné ustanovení výslovně předvídá, že zaměstnanec plní svou povinnost prostřednictvím zaměstnavatele.
48. Soud tedy neshledal toto jádro žalobní obrany žalobkyně důvodným.
49. Poukazovala-li žalobkyně v souvislosti s předmětnými námitkami na více místech v obou žalobách na to, že není oprávněna sbírat osobní údaje o svých zaměstnancích, mívá se tato její námitka z pohledu soudu s podstatou věci. Jak bylo uvedeno výše, pravidlo uvedené v § 3 odst. 10 a související pravidla upravená v odstavcích 8 a 9 tohoto ustanovení nepředstavují žádnou odchylku od obecného systému založeného na tom, že žalobkyně jako zaměstnavatel jednak odvádí část pojistného, které je povinna hradit za své zaměstnance (je plátcem části pojistného za své zaměstnance), a přitom současně formou srážky ze mzdy či platu zaměstnance odvádí zdravotní pojišťovně i část pojistného, které je povinen hradit sám zaměstnanec. Pokud je žalobkyně oprávněna a zároveň zprostředkovat povinna shromažďovat podklady k plnění povinností uložených jí obecně v § 5 odst. 1 větě druhé zákona č. 592/1992 Sb. (to žalobkyně v podané žalobě nezpochybňuje), z ničeho nevyplývá, že by tak nebyla oprávněna postupovat i v případech, kdy je výše pojistného, kterou je povinen zaměstnanec hradit, specifikována (pro určitý okruh situací) v § 3 odst. 10 tohoto zákona.
50. Soud v tomto smyslu v míře obecnosti obdobné té, v jaké žalobkyně svou námitku vznesla, podotýká, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále též „GDPR“) upravuje v článku 6 zákonnost zpracování osobních údajů. Z článku 6 GDPR bodu 1 písm. c) přitom vyplývá, že zpracování osobních údajů v odpovídajícím rozsahu je zákonné, je-li nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce (v uvedeném případě zaměstnavatel / plátce) vztahuje. V posuzovaném případě je přitom takové zpracování osobních údajů podle soudu nezbytné pro zajištění plnění povinností uložených zákonem č. 48/1997 Sb. a zákonem č. 592/1992 Sb., souvisejících s působením žalobkyně v postavení zaměstnavatele odpovědného za vedení mzdové agendy a za plnění povinností na úseku úhrady pojistného na zdravotní pojištění.
51. Je tedy na žalobkyni, aby v případech, kdy je vypočtený vyměřovací základ nižší než minimální vyměřovací základ, prověřila možnost aplikace § 3 odst. 8 a 9 zákona č. 592/1992 Sb. a tam, kde bude pro aplikaci těchto ustanovení opodstatněné, zajistila v součinnosti se zaměstnancem odpovídající podklady. Žalobkyni podle přesvědčení soudu nic nebrání po svých zaměstnancích, u nichž by aplikace pravidla uvedeného v § 3 odst. 10 připadala v úvahu, požadovat v rámci plnění úkolů dle § 5 odst. 1 věty druhé zákona č.

592/1992 Sb. doklady svědčící o naplnění podmínek předvídaných v § 3 odst. 8 a 9 zákona č. 592/1992 Sb.

52. Soud se přitom ztotožňuje s žalovanou, že nemá-li zaměstnavatel doloženy skutečnosti, které by jej zbavily povinnosti odvést za zaměstnance pojistné ve výši dle § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. (např. skutečnosti aprobované v ustanovení § 3 odst. 8 tohoto zákona), je povinen odvést pojistné za zaměstnance podle § 5 odst. 1 věty druhé ve výši vyplývající z § 3 odst. 10 tohoto zákona. Pokud tak nepostupuje, vystavuje se rizikům souvisejícím s vymáháním případných regresních nároků po zaměstnanci (kterému je v takovém případě neprávem sražena ze mzdy nižší částka), a to především v případech, kdy v mezidobí dojde k ukončení pracovněprávního vztahu s takovým zaměstnancem.
53. Se shora uvedenými námitkami pak souvisejí námitky, jimiž žalobkyně pod **prvním žalobním bodem** poukazovala na to, že žalovaná nevedla správní řízení se zaměstnanci.
54. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně uvedené námitky spojovala především s argumentací vznesenou pod třetím žalobním bodem (srov. str. 4 žaloby proti Napadenému rozhodnutí II.) a měla za to, že *„doplatek do minimálního základu je intimní vztah mezi zaměstnancem (klientem) a jeho pojišťovnou“*, přičemž *„zaměstnavatel zprostředkuje pouze platbu doplatku do minimálního vyměřovacího základu“*, s tím, že jde o *„řízení klienta a jeho pojišťovny“*.
55. S poukazem na shora vyložený význam dispoziční zásady ovládající tento typ soudního řízení soud v reakci na takto postavené žalobní námitky podotýká, že výše v rámci vypořádání námitek vznesených pod třetím žalobním bodem vyložil důvody, pro které uzavřel, že to byla žalobkyně, která byla podle § 3 odst. 10 ve spojení s § 5 odst. 1 větou druhou zákona č. 592/1992 Sb. jako zaměstnavatel povinna odvést srážkou ze mzdy za své zaměstnance pojistné ve výši a způsobem vyplývajícím z těchto ustanovení, a žalované proto nelze vytýkat, pokud u žalobkyně provedla kontrolu plnění této povinnosti a následné správní řízení, v nichž byla vydána Napadená rozhodnutí potvrzující dříve vydané Platební výměry.
56. Soud pak k těmto námitkám nad rámec uvedeného doplňuje, že žalobou ve správním soudnictví se lze domáhat pouze ochrany vlastních veřejných subjektivních práv, nikoli práv jiného v podobě *actio popularis* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj. 3 As 7/2005 - 77). Pokud tedy žalobkyně fakticky namítala, že s předmětnými zaměstnanci nebylo vedeno správní řízení, nemohl soud tyto její námitky věcně projednat, neboť směřovaly k ochraně veřejných subjektivních práv jiných osob, jež měly být patrně podle názoru žalobkyně účastníky řízení vedeného žalovanou. Soud přitom v tomto ohledu považoval za významné, že žalobkyně nenamítala ani konkrétně netvrdila, jakým konkrétním způsobem měla být případně přímo ona zkrácena na svých veřejných subjektivních právech tím, že uvedené osoby nebyly účastníky řízení vedeného v posuzované věci žalovanou.
57. Ani námitky vznesené pod prvním žalobním bodem tedy soud nevyhodnotil jako opodstatněné.

58. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně pod **druhým žalobním bodem** brojila proti závěrům vysloveným žalovanou ve vztahu k jednotlivým zaměstnancům.
59. Soud v této souvislosti opakovaně připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je to žalobkyně, kdo zásadním způsobem ovlivňuje předmět řízení tím, že předestírá konkrétní žalobní námitky, jejichž rozsahem a obsahem je soud až na výjimky přísně vázán, přičemž nesmí uplatněnou žalobní argumentaci dotvářet.
60. Městský soud v Praze se tak mohl věnovat žalobkyni pod druhým žalobním bodem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Nebylo totiž úlohou soudu, aby přebíral úlohu jejího advokáta a iniciativně za ni žalobní námitky konstruoval. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).
61. Pokud tedy žalobkyně v rámci tohoto žalobního okruhu ve vztahu k zaměstnanci J.H. namítala toliko to, že „*pan H. dle mzdového listu v 1/2016 po nemoci skončil a neměl mzdu, z které by se doplatek do minimálního základu mohl odvést*“, její námitka se zcela mívá se závěry, k nimž žalovaná ve vztahu k tomuto zaměstnanci v návaznosti na skutková zjištění k němu se vztahující dospěla. Soud v tomto směru ze správního spisu ověřil, že žalovaná přistoupila k vyčíslení nedoplatku s ohledem na zjištění, že žalobkyně vykazala v případě tohoto zaměstnance vyměřovací základ nižší, než minimální vyměřovací základ snížený způsobem předvídaným v ustanovení § 3 odst. 9 písm. b) zákona č. 592/1992 Sb. Ze správního spisu vyplývá, že předmětný zaměstnanec byl v období měsíce ledna 2016 celkem 17 dní v pracovní neschopnosti (jde o důležitou osobní překážku v práci). Minimální vyměřovací základ zaměstnance tak měl být v souladu s § 3 odst. 9 písm. b) zákona č. 592/1992 Sb. snížen na poměrnou část odpovídající počtu kalendářních dní. Pokud byl tedy zaměstnanec po celé období měsíce ledna 2016 zaměstnán (ze správního spisu nevyplývá opak a ani žalobkyně v podané žalobě své obecné tvrzení nekonkretizuje, natož aby je jakkoli prokazovala; v podání ze dne 22. 11. 2017, založeném ve správním spisu, přitom sama žalobkyně tvrdila, že zaměstnanec byl u ní zaměstnán do 18. 4. 2016), nelze žalované vytýkat, pokud v případě tohoto zaměstnance za dané období počítala minimální vyměřovací základ za zbývajících 14 kalendářních dní, v nichž pracovní neschopnost uvedeného zaměstnance netrvala (4 471 Kč). Se zřetelem k tomu, že žalobkyně vykazala vyměřovací základ nižší (1 872 Kč), vyčíslila žalovaná v souladu s § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. nedoplatek na pojistném ve výši 351 Kč, odpovídající 13,5 % ze zjištěného rozdílu. Žalobkyně přitom v podané žalobě svými námitkami nikterak nebrojila proti závěru žalované, která nepovažovala neplacené volno, jež bylo zaměstnanci v rozhodném období rovněž uděleno, za okolnost, jež by v daném případě vylučovala zvolený způsob uplatnění pravidla uvedeného v § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb.; a v tomto ohledu tak soud nemůže její procesní pasivitu ze shora popsaných důvodů nahrazovat vlastním dotvářením žalobních námitek. Soud nicméně pro úplnost podotýká, že ani v tomto ohledu žalovaná nepostupovala v souladu s pravidly upravenými v § 3

zákona č. 592/1992 Sb., neboť neplacené volno samo o sobě není (na rozdíl od okolností uvedených v § 3 odst. 8 a 9 tohoto zákona) skutečností, jež by vylučovala aplikaci pravidla upraveného v § 3 odst. 10 tohoto zákona.

62. Jediná námitka, dle níž zaměstnanec „po nemoci skončil“ a „neměl mzdu“, z níž by bylo možné doplatek podle § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. uhradit, se s podstatou závěrů žalované zcela míjí; přitom se s ohledem na shora uvedené rovněž jeví být v rozporu s jiným vyjádřením žalobkyně učiněným v průběhu správního řízení. Okolnost, že zaměstnanec není v době kontroly u zaměstnavatele zaměstnán, resp. nepobírá mzdu, z níž by bylo možno dodatečně doplatek podle § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. za tohoto zaměstnance odvést, pak není ve světle výše vyložených východisek způsobilá na shora uvedených závěrech ničeho změnit.
63. Soud nemohl žalobkyni přisvědčit ani v její námitce týkající se vyčíslení nedoplatku ve vztahu k bývalé zaměstnankyni D.S. Soud zdůrazňuje, že námitky žalobkyně, dle nichž zaměstnankyně v průběhu zaměstnání přestala splňovat podmínku v § 3 odst. 8 písm. e) zákona č. 592/1992 Sb., přičemž zaměstnavatel nemá podle jejího přesvědčení „*zákonné nástroje, aby tento pohyb podchytil*“, není pověřen „*vyžadovat na zaměstnanci jiné pracovní poměry nebo státní kategori*“, a nesmí „*shromažďovat jiné údaje, než ke kterým je zákonem pověřen a jsou nutné pro jeho činnost*“, a dle nichž je výhradní povinností zaměstnance dle § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. vypořádat se s nedoplatkem do minimálního základu vůči své zdravotní pojišťovně, obsahově odpovídají výše vypořádaným námitkám vzneseným pod třetím žalobním bodem. Soud přitom považuje za zásadní, že žalobkyně v podaných námitkách nečinila sporným, že by snad žalovaná v konkrétním případě aplikovala ustanovení § 3 odst. 8 písm. e) zákona č. 592/1992 Sb. na daném skutkovém půdorysu nesprávně či by v tomto směru dospěla k nesprávným skutkovým zjištěním. Soud tedy pro větší stručnost na tomto místě odkazuje na shora vyřčené závěry a doplňuje, že bylo na žalobkyni, aby v případě, kdy byl v jednotlivých obdobích vypočtený vyměřovací základ této zaměstnankyně nižší než minimální vyměřovací základ, prověřila možnost další aplikace § 3 odst. 8 písm. e) zákona č. 592/1992 Sb. a zajistila v součinnosti se zaměstnankyní odpovídající podklady osvědčující naplnění zde předvídané podmínky za takové období. Žalobkyni přitom v souladu s dříve uvedeným nic nebránilo po předmětné zaměstnankyni v rámci plnění úkolů dle § 5 odst. 1 věty druhé zákona č. 592/1992 Sb. požadovat doklady svědčící o naplnění podmínky dle § 3 odst. 8 písm. e) zákona č. 592/1992 Sb. v rozhodných obdobích. Pokud pak žalobkyně i v tomto případě namítala, že „*paní S. po nemoci (rizikovém těhotenství) skončila a neměla v době kontroly u zaměstnavatele mzdu, z které by se doplatek do minimálního základu mohla odvést*“, soud opětovně zdůrazňuje, že okolnost, že zaměstnanec není v době kontroly u zaměstnavatele zaměstnán, resp. nepobírá mzdu, z níž by bylo možno dodatečně doplatek podle § 3 odst. 10 zákona č. 592/1992 Sb. za tohoto zaměstnance odvést, není ve světle výše vyložených východisek způsobilá na shora uvedených závěrech ničeho změnit.
64. K závěrům týkajícím se zaměstnankyně V. se pak žalobkyně v podané žalobě omezila na poznámku, že „*pracovní doba rodičů nemá vliv na splnění kritéria v § 3 odst. 8 písm. c) zákona č. 592/1992 Sb.*“. I v tomto případě žalobkyně zvolenou konstrukcí žalobních námitek značně snížila šanci na procesní úspěch, neboť za ni soud nemohl domýšlet další

argumenty. Soud proto v tomto směru poznamenává, že žalované nelze vytýkat, pokud v návaznosti na zjištění o tom, že pracovní doba uvedené zaměstnankyně činí 6 hodin denně, uzavřela, že nemůže splňovat podmínku uvedenou v § 3 odst. 8 písm. c) zákona č. 592/1992 Sb., dle něhož minimální vyměřovací základ neplatí pro osobu, jež celodenně osobně a řádně pečuje alespoň o jedno dítě do sedmi let věku nebo nejméně o dvě děti do 15 let věku, přičemž podmínka celodenní péče se považuje za splněnou, je-li dítě předškolního věku umístěno v jeslích (mateřské škole), popřípadě v obdobném zařízení na dobu, která nepřevyšuje čtyři hodiny denně, a jde-li o dítě plnící povinnou školní docházku, po dobu návštěvy školy, s výjimkou umístění v zařízení s týdenním či celoročním pobytem. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že pracovní doba rodičů nemá žádný vliv na splnění kritéria v § 3 odst. 8 písm. c) zákona č. 592/1992 Sb. Platí totiž, že jeden z rodičů (z naposledy uvedeného ustanovení zřetelně plyne, že podmínku celodenní péče může splňovat vždy pouze jedna osoba, a to buď otec nebo matka dítěte, nebo osoba, která převzala dítě do trvalé péče nahrazující péči rodičů) může podmínku celodenní péče o dítě splňovat v případě osobní, řádné a celodenní péče, a to tehdy, je-li zaměstnán, avšak za podmínky, že dítě umísťuje do zákonem předvídaného zařízení na dobu nepřesahující 4 hodiny denně. Pracovní doba rodiče tedy naopak otázku plnění kritéria celodenní péče tímto rodičem dle § 3 odst. 8 písm. c) zákona č. 592/1992 Sb. ovlivňuje. Žalobkyně ostatně ani netvrdila, že by uvedená zaměstnankyně ve skutečnosti, a to i přes sjednanou pracovní dobu osobně řádně a celodenně pečovala o své nezletilé děti, a omezila se na shora citovanou argumentaci. Námitka, dle níž pracovní doba rodiče, ve vztahu k němuž je zvažována aplikace pravidla umožňujícího odvést pojistné ze skutečného (nižšího než minimálního) vyměřovacího základu, nemá žádný vliv na splnění podmínek stanovených naposledy uvedeným ustanovením, není důvodná.

65. Opodstatněnými pak soud neshledal ani námitky, jimiž žalobkyně pod **čtvrtým žalobním bodem** trvala na závěru, že pokud není pravomocně rozhodnuto o základu pro výpočet příslušenství (výši pojistného), je rozhodnutí o penále předčasné. Soud v tomto ohledu přisvědčuje žalované, že vyměření penále není podmíněno nabytím právní moci platebního výměru, kterým je plátcí vyměřeno dlužné pojistné. Ze shora citovaných ustanovení § 8 zákona č. 48/1997 Sb. a § 18 zákona č. 592/1992 Sb. vyplývá, že nezaplatila-li žalobkyně pojistné na veřejné zdravotní pojištění včas a ve správné výši, ocitla se v prodlení a v souladu s § 18 zákona č. 592/1992 Sb. jí bylo oprávněně vyměřeno penále, které byla žalovaná ve smyslu § 8 odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. povinna vymáhat. Povinnost hradit penále přitom vzniká v souladu s § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. již samotným prodlením žalobkyně s hrazením pojistného na veřejné zdravotní pojištění. Platební výměr na penále tak tuto povinnost pouze deklaruje. V posuzované věci tedy nebyla žalovaná povinna před vydáním Platebního výměru II. vyčkat nabytí právní moci Platebního výměru I.

66. Ani tento okruh žalobních námitek tak soud nemohl shledat důvodným.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

67. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žaloby důvodnými, a proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

68. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.
69. Poslední výrok rozsudku pak reflektuje skutečnost, že žalobkyně k výzvám soudu uhradila soudní poplatek za řízení o žalobě v celkové výši 6 000 Kč, ač byla v řízení o žalobách od soudního poplatku podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „**zákon o soudních poplatcích**“), osvobozena, neboť šlo o řízení ve věcech pojistného na veřejné zdravotní pojištění.
70. Podle § 10 odst. 2 zákona o soudních poplatcích tak soud vrátil žalobkyni částku odpovídající přeplatku na soudním poplatku. K vrácení již zaplaceného přeplatku na soudním poplatku přitom zákon o soudních poplatcích stanovuje lhůtu 30 dní od právní moci tohoto rozhodnutí (srov. ustanovení § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozsudku není podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost přípustná.

Proti zbývajícím výrokům tohoto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. října 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu